

vat. Třeba v Café Gong. To je nová kavárna na konci bloku. Určitě nabírají.“

Ucuknu. Ano, jsem si jistý, že *tam* nabírají, vzhledem k tomu, že jsem zrovna dal výpověď a mají volné místo spolu-manažera.

„Prosím. Udělám cokoli,“ pronesu mnohem tišším a ubožejším hlasem, než jsem měl v plánu.

Můj výraz ztraceného štěněte musí konečně zapůsobit, protože Haneulin ledový pohled se o stupeň nebo dva ohřeje.

„Ach jo, dobře. Uděláme pohovor.“

Ožiju. „Vážně?“

„Jo. Řekni mi něco o sobě.“

Dopadnu na jednu z barových stoliček a ze rtů mi vyklouzne výmluvné: „Uhhhhh.“

„Tak, jmenuju se River Langston-Lee. Jsem ve čtvrtáku na střední škole Summit Sierra a příští rok budu studovat obchod na – dobře.“

Prsty přejíždím otlučený okraj pultu, abych se vyhnul Haneuliným očím. „Příští rok jsem chtěl studovat obchod na Washingtonské univerzitě, přesně jako můj táta, ale to se nestane, protože jsem propadl u SAT. Teda, odešel jsem v průběhu testu, takže jsem vlastně propadl. Omlouvám se, měl bych spíš mluvit o svých pracovních zkušenostech. Až do včerejška jsem dělal manažera v jiný kavárně. Jo, odešel jsem od zkoušek, přišel na svoji směnu, musel jsem si poradit s velice *zábavným* zákazníkem a v tu chvíli jsem se rozhodl, že už toho mám prostě dost. Jen mě mrzí, že jsem si to víc nenaplánoval. Každý přece sní o tom, jak pošle svoje spolupracovníky do háje a pak to tam při odchodu podpálí, ne? Nic jsem ale nepodpálil, nejsem – nejsem pyroman nebo nějaký jinej maniak. S tím si nemusíte dělat starosti. S otevřeným ohněm mi můžete věřit. Chci říct –“

Zabořím svůj rozpalený obličej do třesoucích se rukou. Tak přece na mě ty poslední dva dny dolehly. Co jsem to provedl?

Gratuluju, Rivere, zrovna jsi dalšímu člověku dokázal, jaký jsi neskutečný průserář. A netrvalo to ani pět minut. Docela působivé.

Narovnám se, usměju se na Haneul a doufám, že si nevšimne, jak mám za brýlemi zarudlé oči.

„Tak, nějaký otázky?“ zeptám se.

Haneul dvakrát zamrká. „Spoustu, ale žádná nesouvisí s pohovorem.“

Zvonek nad vchodovými dveřmi zacinká.

„Sorry, že jdu pozdě! Nechtělo se mi přijít.“

„Zmlkni, Kaii, tenhle vtip se omrzel už tak dva roky zpátky.“

Škubnu sebou. Se skateboardem pod hubenou paží, v maskáčových cargo kalhotách a oversize tričku, které si sám navrhl, vejde do kavárny Kai. Můj dřívější plán zabít ho, hned jak ho uvidím, je ale narušen kvůli hezké holce v černém, která jde vedle něj. Neonově zelené vlasy a střapatá ofina jsou jasným ukazatelem. Když pak zvedne hlavu, není už žádných pochyb o tom, kdo to je.

Její černě namalované rty se šokovaně otevrou. „Do prdele, to jsi ty. Co tady děláš?“

Otočím se k Haneul. „Ona tady pracuje?“

„Neignoruj mě!“ vyjede na mě Neonka. Ignoruji ji.

„To je Sarang, moje sestra,“ řekne Haneul. „A ano, bohužel tady pracuje.“

Její jméno mě zarazí. 사랑 je korejský výraz pro lásku, což je legrační, protože ona sama vypadá, jako by v životě nikdy nic nemilovala. „Super, super,“ řeknu a přikývnu. „Díky za příležitost, ale o tu práci už nemám zájem.“

Kai mě na cestě ke dveřím zastaví svým skateboardem jako štítem. „Zpomal. Ty znáš Sarang?“

„Neděj ze sebe vola. Ona je ta Holka S Kávou Za Trikem,“ zasýčím.